

der formodentlig være en Bestemmelse om Hemmeligholdelse deri. Men jeg har *ikke* sagt, at der *er* undertegnet en Protokol.

Breinholt: Paa Grund af den langt fremrykkede Tid og paa Grund af, at jeg føler, at jeg ikke kan indskrænke mig til saa korte Bemærkninger, som vilde egne sig for dette Tidspunkt, og paa Grund af, at jeg haaber ved anden Behandling at faa bedre Lejlighed til at udtale mig om det Punkt, som jeg ønsker at drage frem, frafalder jeg herved Ordet.

Tolderlund: Det glædede mig at høre, at den højtærede Trafikminister udtalte, at han undte Ribe det godt. Det vilde have glædet mig endnu mere, om den højtærede Minister vilde vise det i Gerningen, men hertil har jeg ikke fundet den allermindste Antydning i den højtærede Ministers Udtalelser. Naar den højtærede Minister udtalte, at Flertallet i Kommissionen stillede Forslag om en Begunstigelse paa Trafikvæsenet fra Esbjerg til Ribe, er det ganske rigtigt. Men den højtærede Minister bemærkede ikke, at subsidiært tiltraadte de Flertallets Forslag om Havneforholdene. Den højtærede Minister udtalte, at en Begunstigelse i saa Henseende var — jeg ved ikke, om han udtalte, at den ikke var let gennemførlig, men i alt Fald er det mit Syn, at den vil være meget upraktisk. Men den højtærede Minister udtalte tillige, at den ingen Betydning havde for Ribe By, og det er vist ogsaa ganske rigtigt. Dernæst udtalte Ministeren, at de Udgifter, der vare anslaaede, stode ikke i Forhold til de Fordele, som Ribe derved vilde opnaa. Herom tror jeg, hverken den højtærede Minister eller nogen anden i dette Øjeblik kan udtale sig; men naar Kommissionen er kommen til det Resultat, at det er den eneste Maade, hvorved Ribe By virkelig kan blive hjulpen i økonomisk Henseende til Ophjælpning af Næringslivet, formener jeg, som jeg udtalte i Eftermiddags, at da den Skade, der er tilføjet Ribe, er sket ved en Statsforanstaltning, er Staten moralsk forpligtet til ogsaa at gøre dette godt ved at gøre, hvad den kan, for Ribe.

Bramsen: Jeg skal ogsaa søge at fatte mig i Korthed, men det er dog nødvendigt overfor den højtærede Finansminister at henlede hans Opmærksomhed paa, at det er dog ikke blot sorte Punkter, jeg har fremdraget, men tværtimod

en Række Lyspunkter. Jeg maa sige, at det er saa ganske overordentlig sjældent, ja, jeg kan ikke huske, at der nogen Sinde før er talt her paa Rigsdagen om Landets økonomiske Situation, saaledes at det har været bilagt med nogen som helst Tal. Jeg har en Fornemmelse af, at der er mange flere Folk i Danmark, der regne daarligt, end jeg tidligere har troet. Jeg tror, at det er godt, vi tale derom; det kan ikke hjælpe, at vi staa her og ere glade over alle vore Sager, naar man ikke kan tage en eneste fremragende Avis i Udlandet i Haanden uden at finde Udtalelser om Danmarks daarlige økonomiske Forhold. Vi maa ikke stikke Hovedet bag Busken. Jeg er sikker paa, at der maa ske en Forandring, og at det er en Slags Pligt at raabe et Varsko, naar man er kommen til den Overbevisning, at der er noget galt. Og den højtærede Finansminister har jo selv indrømmet, at vi have overanstrengt os; og naar vi have det, er det rigtigt at udtale, at vi skulle søge nogen Hvile. En saadan Omstændighed, at Danmarks Statsgæld ikke er mere end 250 Mill. Kr. er efter min Mening næstendels en Ulykke for os. Hver Gang man taler om økonomiske Sager herhjemme, siges der: Vi have ikke mere end 250 Mill. Kroners Statsgæld i Danmark; kan De vise os et Land i Verden, hvor noget lignende er Tilfældet? Men at vi have maaske 2,000 Mill. Kroners Hypoteksgæld i Danmark, er der ingen Mennesker, der tale en Smule om, og det gør en meget betydelig Forskel. I de sidste 10 Aar er der alene i de 20 danske Kreditforeninger stiftet ny Laan med 72,000 Panter for 600 Mill. Kr. Gæld, og i de tidligere Aar i Danmarks økonomiske Historie er der kun stiftet 700 Mill. Kr. Gæld i disse Institutioner. Det er altsaa 1,300 Mill. Kr., og det er ikke Hovedstol, det er Restgæld. Altsaa i Virkeligheden er den i de sidste 10 Aar stiftede Gæld ikke uvæsentlig større end de 600 Mill. Kr. Jeg har sagt, at det er Ting, som det er godt en Gang imellem at tale om, naar man samtidig fremhæver, at det kan godt være, det kan være en god Forretning, en sund Forretning og maaske i Tiden vil blive en indbringende Forretning. Men vi ere saa temmelig korte fast, og under de Forhold, vi have gennemgaaet i den sidste Maanedes Tid, tror jeg, at det er bedre, at der bliver talt om det, end at lade som om alting er, som det skulde være. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at den højtærede Minister og jeg i den Henseende ere af me-